

Sygn. akt III CZ 48/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc

SSA Andrzej Niedużak (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa P. L. P. sp. z o.o. w K.

przeciwko P. T. sp. z o.o. w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 sierpnia 2012 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 26 marca 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie strony pozwanej na postanowienie tego Sądu oddalające jej zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego o odrzuceniu apelacji pozwanej Spółki. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Apelacyjny wskazał, że zażalenie jest niedopuszczalne w świetle art. 394¹ § 2 in fine k.p.c., a nadto w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym obowiązuje przymus adwokacko-radcowski. Reprezentant pozwanej nie wykazał się takimi kwalifikacjami zawodowymi.

W złożonym zażaleniu strona pozwana domagała się uchylecia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła rażące naruszenie art. 5 k.p.c. przez nieudzielenie stronie działającej bez profesjonalnego pełnomocnika niezbędnych pouczeń co do trybu wnoszenia środka odwoławczego, naruszenie przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie podstawowych praw i wolności przez uniemożliwienie skarżącemu ochrony swoich interesów w postępowaniu zażaleniowym oraz art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z art. 91 Konstytucji przez uniemożliwienie sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 marca 2012 r. odrzucono zażalenie na wcześniejsze postanowienie Sądu Apelacyjnego, wydane po rozpoznaniu zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji, którym odrzucono apelację strony pozwanej.

Stosownie do art. 394¹ § 2 k.p.c. w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Takim

postanowieniem jest postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 26 stycznia 2012 r., skoro sąd drugiej instancji oddalił nim zażalenie strony na postanowienie sądu pierwszej instancji. Na takie postanowienie zażalenie nie przysługuje. Wskazane unormowanie nie narusza standardów konstytucyjnych. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje w art. 176 ust. 1 co najmniej dwuinstancyjne postępowanie sądowe. W takim, dwuinstancyjnym postępowaniu odrzucona została apelacja strony pozwanej. Zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 26 stycznia 2012 r. nie było więc dopuszczalne i jako takie podlegało odrzuceniu na podstawie przepisów prawidłowo przez Sąd wskazanych.

Podniesione w zażaleniu zarzuty nie odnoszą się do zaskarżonego postanowienia, ale do postanowień sądów obu instancji w przedmiocie odrzucenia apelacji. Te zarzuty w niniejszym postępowaniu nie mogą być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego. Niedopuszczalność odrzuconego zażalenia, jak wykazano powyżej, wynika wprost z przepisu ustawy. Przepisy prawa obowiązującego są zgodne z Konstytucją. Domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, którego wyłączną kompetencję do orzekania w sprawach zgodności obowiązującego ustawodawstwa z Konstytucją zastrzega art. 188 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2004 r., SK 19/02 – uzasadnienie, OTK-A 2004/7/67).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.